

Už je to tady. Ten očekávaný den, kterého jsem se bála a na který jsem se zároveň těšila. Když jsem prvního září hledala v seznamu na dveřích své jméno mezi pětadvaceti mně absolutně neznámých a nic neříkajících jmen, myslela jsem si, že bych teď, v tuhle chvíli chtěla stát na Růžovém Vrchu ve své staré známé třídě a bavit se s lidmi, se kterými jsem vyrůstala..

Vešla jsem do dveří a polil mě studený pot, když se na mě upřely zraky všech přítomných. Rychle jsem si vybrala místo a usedla na něj. Mezitím jsem sledovala své budoucí spolužáky. Musím přiznat, že jsem byla plná předsudků a velká většina na mě působila spíš nesympatickým dojmem. Jediný, kdo mi padl do oka, byla Janička, se kterou jsem strávila pár minut po škole. Další dny jsem do školy chodila s mírnou nechutí a obavami, které ale po prvním týdnu opadly. Začala jsem totiž zjišťovat, že moje třída není vůbec tak špatná, jak jsem si to o ní první den myslela. I když první tři týdny byly už lepší, stále jsme si byli cizí.

A právě čtvrtý týden se jelo na adaptační výjezd. Spolu s členy třídy jely i třídní učitelka, psychologka a pracovnice Pedagogicko psychologické poradny v Karlových Varech. Nebyla mi vůbec sympatická jejich snaha o důvěru a toleranci, protože my všichni jsme věděli, že ty jejich hry na důvěru a naslouchání jsou nucené, že to není vůbec přirozené a děláme to jen, abychom to měli za sebou. Přesto –nebo právě proto jsem na adaptačním výjezdu zjistila, že mě obklopují skvělí a svobodomyslní lidé, opravdové osobnosti.

Mé spolužáky už беру za své. Teď mohu říct, že do školy chodím ráda a jsem šťastná s lidmi, se kterými budu trávit následující čtyři roky, a obzvlášť některým patří mé velké díky. Myslím si, že adaptační výjezdy by měla pořádat každá škola, protože opravdu díky němu jsem poznala lidi, se kterými budu trávit další čtyři roky studia, i v nestandardních situacích.

Tereza Karabinošová, TRIVIS SŠ veřejnoprávní Karlovy Vary